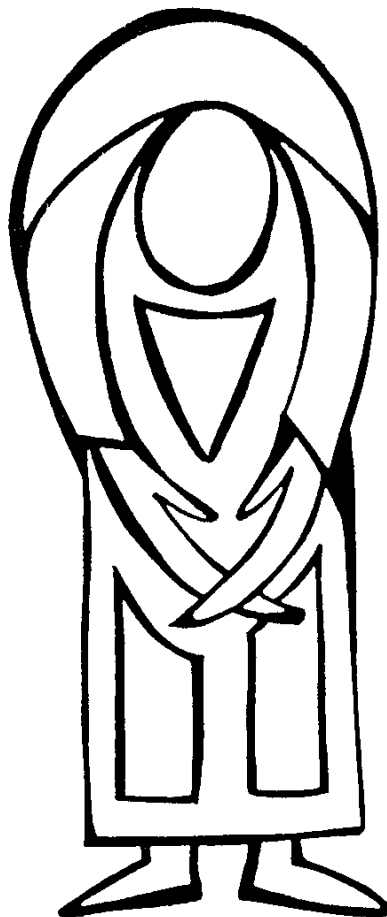

**VIERING VAN DE
VIJFDE ZONDAG D.H.J.**

*Ik hoorde de Heer zeggen:
'Wie moet Ik zenden?
Wie zal ons voorgaan?'
En ik antwoordde:
'Hier ben ik, zend mij!'
(Jesaja62)*

INTREDE Het leven voert ons (3c) *t.: Sytze de Vries*
m.: Willem Vogel

WELKOM.

*Licht het leven ons toe
en hebben we iets te vieren
dan bouwen we een feestje
willen met mensen delen.*

*Doet het leven pijn
en vreet er iets aan ons
dan zoeken we een plek waar
begrip en medeleven is.*

*Goed dat er kappellekes zijn
waar je stil terecht kunt.
Goed te weten dat op vaste tijden
mensen in dit kerkje samenkomen.*

*Welkom u allen hier
omwille van elkaar, in Gods naam.* +

Lied. Het leven voert ons (2c)

SCHULD BEKENNEN.

V.: De nood die heerst
en ik niet lenig;
de helpende hand
die ik niet toestek.
De troost die wordt gevraagd
en ik niet breng.

**A.: Het zij me vergeven
door wie er onder lijden.**

V.: Het recht
dat wordt geschonden
en ik niet verschaft,
de liefde die ik niet toon.
De trouw die ik beloof
en niet opbreng.

**A.: Het zij me vergeven
door wie er onder lijden.**

V.: De wonden die
worden toegebracht
en ik niet heel;
het leven dat ik schend.
Mijn God die me vraagt
en die ik afval.

**A.: Het zij me vergeven
door wie er onder lijden;
het zij me vergeven
door U, mijn God.**

BEZINNING.

Woorden lied

A.: **Gij hart Gij bron van leven** *P. Verhoeven*
ontferm U over ons. *Taizé*
Gij adem ziel in mensen
ontferm U over ons.

*Ieder talent, groot of klein,
is gegeven, om goed te besteden.*

A.: **Gij hart Gij bron van leven**
ontferm U over ons.
Gij adem ziel in mensen
ontferm U over ons.

*Beroep en roeping
hebben dezelfde stam.*

A.: **Gij hart Gij bron van leven**
ontferm U over ons.
Gij adem ziel in mensen
ontferm U over ons.

*Tot dienen zijn we geroepen;
tot verdienen genoodzaakt.*

A.: **Gij hart Gij bron van leven**
ontferm U over ons.
Gij adem ziel in mensen
ontferm U over ons.

GEBED.

Wees het zoet in het zuur
dat moet gedronken -

de liefde in het lijden
dat wordt geleden -

de troost in de pijn
die wordt verduurd -

wees een licht in de nacht
een ster die ons voorgaat

tot onze tijd vergaat
in Uw eeuwigheid.

AMEN.

Lied. Ongeziene vreemde verten (1c)

*t.: S. de Vries
m.: W. Vogel*

EERSTE LEZING.

Ik weet niet wie of wat de vraag stelde.
Ik herinner me ook mijn antwoord niet.
Maar eens heb ik ja gezegd
tegen iemand of tegen iets.

Vanaf dat moment weet ik zeker
dat het leven zin heeft en,
in onderwerping, een doel.
Vanaf dat moment heb ik geweten
wat het zeggen wil 'niet om te zien' of
'je niet te bekommeren
om de dag van morgen'.
Verder op de weg leerde ik,
stap voor stap woord voor woord,
dat achter iedere zin
over de man van het evangelie
een mens staat en
de ervaring van een mens.
Ook achter het gebed dat
de kelk hem voorbij mocht gaan
en achter de belofte hem te drinken
tot de bodem toe.
Achter ieder woord op het kruis.

(Dag Hammarskjold in Merkstenen 1965)

Lied. Ongeziene vreemde verten (1c)

HET EVANGELIE.

Lucas 5,1-11

Op zekere dag stond Jezus aan de oever van het meer van Gennesaret, terwijl de mensen op Hem aandrongen om Gods woord te horen. Hij zag twee boten liggen aan de oever van het meer; de vissers waren eruit gegaan en spoelden hun netten. Hij stapte in de boot van Simon en vroeg hem een eindje van wal te steken. Hij ging zitten en vanuit de boot vervolgde Hij zijn onderricht aan het volk. Toen Hij zijn toespraak had beëindigd zei Hij tegen Simon: 'Vaar nu naar het diepe en gooi je netten uit voor de vangst.' Simon antwoordde: 'Meester, de hele nacht hebben we gezwoegd zonder iets te vangen. Maar op uw woord zal ik de netten uitgooien.' Ze deden het en vingen zoveel vis dat de netten dreigden te scheuren. Daarom wenkten ze hun maats in de andere boot om hen te komen helpen. Toen die gekomen waren vulden zij de beide boten; tot zinkens toe. Bij het zien daarvan viel Simon Petrus Jezus te voet en zei: 'Heer, ga van mij weg want ik ben een zondig mens.' Ontzetting had zich meester gemaakt van hem en van allen die bij hem waren, vanwege de vangst die ze gedaan hadden. Zo verging het ook Jakobus en Johannes, de zonen van Zebedeus, die met Simon samenwerkten. Jezus echter sprak tot Simon: 'Wees niet beducht, voortaan zult je mensen binnenbrengen.' Ze brachten de boten aan land en lieten alles achter om hem te volgen.

Lied. Ongeziene vreemde verten (1c)

MEDITATIE.

Ze woonde al jaren in het verpleeghuis en lag al erg lang alleen nog maar op bed. Ze was wat knorrig en vaak moeilijk benaderbaar,

Haar man kwam ook niet meer zo vaak. Hij kon het niet meer opbrengen bij haar te zitten en na een uur weer alleen met zijn ver-driet naar huis te gaan. De kinderen woonden allemaal ver weg. Zo nu en dan liep ik even bij haar binnen, praatte wat en zong een marialiedje. Van communicatie was eigenlijk geen sprake. Ze was niet in de war, maar het leek of niets haar nog kon boeien. Ze ging niet vóór- en niet áchteruit. In een team-overleg werd besloten haar voor te stellen haar man, kinderen en kleinkinderen uit te nodigen om in een ziekenritueel kracht te vragen voor de weg die ze ging. Tot ieders verbazing stemde ze onmiddellijk toe.

Het was die vroege avond een vreemde sfeer in de ziekenkamer. Ook in het voorbereidingsgesprek had ik steeds het gevoel de familie niet echt te kunnen bereiken. Wat ik ook vroeg, ze konden over moeder en oma eigenlijk niets vertellen. Haar man stond bij het raam. Hij leek zo ver mogelijk bij haar bed vandaan te willen zijn. De kinderen stonden onwennig rond het bed. Vijf kleinkinderen keken stilletjes rond, maar een van hen viel me op, Bart, een jongetje van een jaar of zes met een vrijmoedige nieuwsgierigheid in zijn ogen. Ik vertelde iets over het ziekenritueel, over het waarom en hoe. Iedereen kreeg een boekje waarin een deel van de teksten staat, zodat we die heel misschien samen zouden kunnen zeggen.

Ik sprak woorden van welkom, een gebed om nabijheid, een korte lezing uit de brief van Jacobus over het zegenen en zalven van zieken. Kleine Bart stond in het boekje te bladeren en zei midden in de lezing: 'Hé, het Onze Vader, dat ken ik van school'. Hij begon het hardop te bidden en halverwege het gebed gingen familieleden meedoen. Er ontstond enige verwarring in deze katholieke familie toen hij de protestantse versie bleek te kennen, maar dat gaf niet. Na het gebed vertelde zijn moeder, schoondochter van de oude mevrouw, dat zij protestants was en dat de kinderen op een protestantse school zaten.

Het ijs was gebroken en de hele kring kwam dichterbij naar het bed. Alleen vader, die bleef op afstand. Ik zegende en zalfde moeder en oma. Daar was Bart weer: 'Mag ik dat ook?' Hij klom op het bed en ging op z'n kniën naast zijn oma zitten. Ik gaf hem het schaaltje met olie. Heel voorzichtig doopte hij zijn duim erin, maakte een kruisje op oma's voorhoofd en zei: 'Oma, ik zegen jou in de naam van de Vader en de Zoon en ... - hij keek vragend naar mij - o ja, de Heilige Geest'. Toen gaf hij me het schaaltje terug. Op dat moment werd ik op mijn schouder getikt. Het was vader, die zijn hand uitstreekte naar de olie. Hij zalfde zijn vrouw en daarna ging de olie de kring rond. Oma deed haar ogen open. 'Dit is goed' zei ze en wees naar de olie. Zij zalfde toen haar man, haar kinderen en kleinkinderen. Ze heeft nog drie maanden geleefd. Alles was anders.

Zo beschrijft Margreet Spoelstra, pastor in een verpleeghuis voor mensen met 'n verstandelijke beperking, een recent gebeuren rond het ziekbed van een eenzame vrouw, van wie - begrijpelijk of niet - man en kinderen vervreemd waren.

Zij beschrijft hoe zich een sacrament-van-harte vanuit mensen en voor mensen ontwikkelde, hoe een kind zich geroepen voelde om te bidden en zijn oma heel nabij te komen en daarmee voor allen die erbij waren het ijs brak, - hoe dit oprecht gemeente zieken-ritueel een band schiep met elkaar en daarmee met die Ene, - hoe er vrede kwam en hoe daarna 'alles anders was'. Zó zieken zalven zou enkele decennia geleden niet mogelijk zijn geweest en niemand ook zou toen op de gedachte zijn gekomen dit zo te doen.

Het was vertrouwd en er bestond ook geen discussie over dat de priester dit afscheidsritueel bediende en met de kerk-in-den-hoge is daarover ook op de dag van heden geen discussie mogelijk.

Maar er is in het geloof, in het levensgevoel, in het innerlijk van de mensen zo ontzettend veel veranderd wat ook voor het daagse leven en voor de geloofsbeleving grote gevolgen heeft. De oude strakke scheidsmuren tussen natuur en bovennatuur, tussen profaan en sacraal, tussen gewijd en niet-gewijd lijken neergehaald. Als er heiligheid, goddelijke waardigheid bestaat dan is die met het leven dat mensen met elkaar en met al wat is delen, van stonde af aan gegeven. Wijding en zegen zijn geen toegevoegde waarden.

*Heel hoog zou ik willen opstijgen ver boven mijn stad,
ver boven wereld en tijd. Ik zou mijn blik willen reinigen
en Uw ogen willen lenen, God . . .*

*Dan zou ik gaan begrijpen dat alles samenhangt en
dat niets profaan is: de dingen niet, de mensen niet,
wat gebeurt niet. Maar dat alles vanaf zijn oorsprong
door God is geheiligd en dat alles medegeheiligd
moet worden door de vergoddelijkte mens.*

(Michel Quoist in Zander Wierook)

Daarom zijn alle mensen geroepen om het leven te eerbiedigen, toegewijd te zijn en te zegenen bij zijn aanvang, zijn groei, zijn voltooiing en einde. Hiervan zijn of raken de hedendaagse gelovigen steeds meer overtuigd en deze overtuiging zal vorm moeten krijgen en erkend dienen te worden. Ook door de christelijke, de katholieke kerk, wil ze niet - om in de sfeer van 't evangelie te blijven - de boot missen, achter het net vissen.

God is '*interior intimo meo*' zei Augustinus.
'*Dieper dan ikzelf is God in mijn binnenste.*'

BELIJDENIS

A.: Om een mens te zijn; (c1) H. Jongerius
Gotha 1715

*Bij alwat gebeurt
en je ooit overkomt -
vertrouw op God en Goed
als vaste grond onder de voet
en gezelschap om mee te gaan.*

A.: Om een mens te zijn; (c2)

*Op de weg die je gaat,
en de tocht die je maakt -
verlaat je op die
langs klip en kloof
een spoor van Liefde trok.*

A.: Om een mens te zijn; (c3)

*Bij alwat je voelt,
hoopt en vreest -
bewaars de geest
die in je vonkt tot
alles aan het licht komt.*

A.: Om een mens te zijn; (c)

ONDERBREKING. Brood en Beker
Collecte

Lied.

BROOD EN BEKER.

Brood is er om van te eten
en om te weten
mens van de aarde te zijn.

Brood is er om te delen
en om te weten
verbonden Gods mensen te zijn.

GEDACHTENIS.

Bid voor die ziek en ongerust zijn;
iedereen krijgt ermee te maken.

Bid voor die ziek en oud bijstaan;
iedereen wordt ooit gevraagd.

Bid voor die ons zijn voorgegaan.
Met eerbied noemen wij:

Bid voor hen, jonge mensen, die
tot opbouw en vrede uitgezonden,
lijf en leden riskeren, 't leven verliezen.

Gedenk de duizenden en duizenden
die, door het schokken en beven van
de aarde overvallen, zijn neergegaan.

Bid voor hen die achterbleven.
Er zij licht, vrede, rust.

Lied.

*t.: P. Verhoeven
m.: Perry*

K.: Gij God aanwezig in de tijden hier en overal,
gezien gevierd als bron van leven.
Gij die met ons zijt vanaf de moederschoot;
verhoopt, vermoed voorbij het graf,
voorbij de dood.

A.: **Mijn God ik zoek naar U
alwat ik ben is dorst naar U
Gij ziel van alle leven.**

GEBED AAN TAFEL.

*Waar Hij was,
die mens Jezus Christus
kwamen lammen in de benen,
gingen doven de oren open en
vielen blinden de schellen van de ogen.*

*Waar Hij was
vluchtten kramp en koorts
uit het lijf van de mensen,
werd de gemeden melaatse
in de kring opgenomen en
zieken de straffende vinger Gods
uit het hoofd gepraat.*

*Waar Hij was
werden brood en vis van harte gedeeld
en groeide uit amper iets voor één
overvloed voor allen.*

*Waar Hij was
verliet God zijn hoge hemel
en werd een vader
die leeft en lijdt met de mensen.*

A.: **De hemel reikt ons . . . (1c)** *t.: Sytze de Vries
m.: Willem Vogel*

*Vanaf de berg zag Hij
de wereld op zijn hop.
'Zalig de armen;
want je bent niet gelukkig
om wat je bezit
en je wordt niet rijk
van wat je hebt.
Zalig die van wapens
niet willen weten;
ze winnen de wereld zonder geweld.
Zalig die hun zinnen zuiveren;
ze vinden God
in het diep van hun hart.*

*Zalig die deemoedig zijn;
als een kind bij Moeder
zijn zij geborgen bij God.*

*In dit vertrouwen heeft Hij
van de wereld afscheid genomen.*

A.: De hemel reikt ons . . (1c)

*Hij nam brood
uit koren gekneed,
zegende, brak het en zei:
Dit ben ik en ik beloof u vast
dat ge zult eten en drinken
aan mijn tafel in Vaders huis.
Neem het, eet het.*

*Hij nam de beker
uit druiven geperst,
zegende die,
reikte hem over en zei:
Neem de beker van Mij over
en geef hem door;
want ik zal er pas weer van drinken
wanneer alles is voltooid.*

*Doe wat ik heb gedaan
en vergeet me niet.*

A.: De hemel reikt ons . . (1c)

*Bij leven niet begrepen
en in de steek gelaten
gedoemd te worden vergeten,
is Hij onweerstaanbaar
doorheen de dood tot leven gekomen -
is Hij voor allen die in Hem
hun ware aard en God herkennen
geworden die Hij is:
de mens een broeder, God een zoon.*

Bid zoals Hij gebeden heeft.

ONZE VADER

COMMUNIE.

Brood en
leven delen.

*Deel brood en beker.
Deel met Hem het leven
waarin wij één zijn en
waarvan God het hart is.*

ONDER DE UITREIKING.

Lied.

